

פרשת השבוע על פי התיבות שלום

10. הכהני עבירה קלים אצורה

נה

3. ג. אצורה עבירה קלים

1 וירא א' את הארץ והנה נשחתה כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. ויאמר א' לנח קץ כל בשר בא לפני כי מלאה הארץ חמס מפניהם והנני משחיתם את הארץ. לאור הדברים שענין המבול היה כמ"ד וירא א' את הארץ והנה נשחתה, שהשחתה חדרה והרעילה את כל הבריאה וכל האויר והאדמה עד שהגיעה אפילו לנבראים שאין להם יצה"ר, ולכן היה צורך למחות לגמרי את כל הבריאה. הנה עפ"ו יש להבין מה היתה ראשית ההידרדרות של דור המבול אשר הכיאה בסופה למצב הזה שלא היתה עצה רק וימת את כל היקום אשר על פני האדמה. וכן ראוי לכאר מה באה התורה ללמד בפרשה זו, שהרי אין התורה"ק מספרת סיפורים בעלמא אלא היא תורת חיים, תורה הוא מלשון הוראה ולימוד, המורה ומלמדת לנו אורחות חיים, ומה מלמדנו ענין המבול.

20 ויל"ב הענין ע"פ מד"א בספה"ק בית אברהם עה"פ ויראו בני הא' את בנות האדם, דלכל הפירושים בני הא' היו אנשים גדולים, אלא שויראו בני הא' את בנות האדם, שפגמו בהסתכלות אסורות, וזה היה ראשית הפגם שבעקבותיו הלכו והידרדרו עד שהגיעו למה שהגיעו, הכל מחמת שהפקירו עיניהם. והיינו שתחילת הירידה של דור המבול היתה בפגם העינים, וכמאחז"ל העין רואה והלב חומד וכלי המעשה גומרים, וכמו שנאמר שם בהמשך, וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום. רבה רעת האדם, פ"י הרע מוסיף והולך ומתרבה, ולא רק שהעין רואה אלא שע"ו וכל יצר מחשבות לבו, היינו הלב חומד, רק רע כל היום, הרע ממלא את כל האדם כל היום.

3 הסתכלויות אסורות, כמאחז"ל (יומא עד): קשה הסתכלות מגופה של עבירה, שאין האדם מרגיש כלל שחטא בזה. וזה היה סיבת התדרדרותם בדור המבול, שהתחלה היתה בפגם כזה שלא הרגישו כלל שחוטאים בזה, וממנו הגיעו לרבה רעת האדם וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום, שהרע נתפשט בכל ולא נשאר בהם שום חלק טוב. ולכן גם לא היה להם כל תיקון, כי התיקון לחטא הוא כאמור ה"עוד מעט", יסורי המצפון ושכרון הלב ותביעת הנפש שיש לו, זה הכח המביאו לתשובה, אבל אצלם היה רק רע, שכבר לא היה בהם העוד-מעט של יסורי המצפון, ע"כ לא היתה עבורם שום עצה ותיקון רק וימת את כל היקום אשר על פני האדמה. וכן מצינו בדהמע"ה, שהרי כאמת אחז"ל (שבת נו.) כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה, שלא חטא כלל, אלא שהתחלת הפגם היתה רק בהסתכלות אסורה. וזהו שאמר דוד לפני הקב"ה, לך לבדך חטאתי והרע ב"עיניך" עשיתי, שהפגם היה בעינים ומה הגיע למה שהיה אח"כ. וזהו חומר החטאים האלו של הסתכלות והרהורי עבירה הקשים מעבירה, שאין האדם מרגיש בהם שחטא בכלל, ואין בזה את העוד מעט ואין רשע. ועוד שבעבירה עצמה האדם מוגבל, שצריך תנאים לכך שיוכל לחטוא, אך בהרהורי עבירה אינו מוגבל וממיר יש לו את התנאים לזה.

20 והביאור בזה הוא ע"ד שאחז"ל (יומא כט.) הרהורי עבירה קשין מעבירה. והטעם בזה הוא ע"פ מאמר בב"א הנו' עה"פ עוד מעט ואין רשע שבכל רשע יש עוד מעט שאיננו רשע, וכאמור, שברשע יש אות ש"ן, היינו שיש בו עוד חלק הקדושה שבו איננו רשע. והעוד מעט הזה המה יסורי המצפון שיש ליהודי התובעים אותו ואינם נותנים לו מנוח, שהוא שבור בקרבו מחטאו. זו התרופה שברא הקב"ה בתוך המכה והחטא, שהחלק א' ממעל שיש ליהודי תובע ממנו ואינו נותן לו מנוח ומייסר את מצפונו על חטאו, וזה העוד מעט ואין רשע המביא אותו לתשובה. אבל יש שרש"ל נתפשט הרע וחדר בכולו ונהיה כולו רע, וכבר אין בו את העוד מעט ואין רשע. וזהו ענין הרהורי עבירה הקשין יותר מעבירה עצמה, שבעוד שכשיהודי חוטא הרי העבירה שוברת את לבו, ונפשו מייסרתו ותובעת אותו לשוב, משא"כ בהרהורי עבירה, שחושב בלבו שלא עשה כלום, ואינו מרגיש כלל שחטא. וכן הוא גם בענין

אכן ונה מצא חן בעיני ה'. כמו שראשית הטומאה היא מפגם העינים, העין רואה וכו', כך ראשית הקדושה היא מהעינים. כמאמר מרן בב"א עה"פ (בראשית לת) איה הקדושה היא בעינים על הדרך, בזמן בית המקדש היו עשר קדושות, אבל

6 עשיתם ונת, אפילו נח שנשתייר מהן לא היה כדאי, היינו שהגזרה היתה גם על נח, אלא שמצא חן בעיני ה'. ופירשו המפרשים משום שלא היו לנח די זכויות, וזה צ"ב, הרי התורה"ק מעידה עליו נח איש צדיק תמים היה בדורותיו, ותמים פירושו בתכלית השלמות ללא שום חסרון, ומדוע היתה הגזרה גם עליו. ובי' הענין ע"ד שאמר הרה"ק מאפסא ז"ע לאחד שהתאונן על מחשבות באמונה, שאין לזה שייכות אליו ורק מחמת שיש לו שכן שאמונתו פגומה וממנו הגיע עריו הפגם. והיינו שישנם פגמים שהם בבחי' מחלה מדבקת. וכמו באמונה כך גם בקדושה, כאשר אדם שרוי בסביבת אנשים הפגומים בפגם דור המבול הרי"ו פוגע ופוגם בו. וכמאחז"ל (ב"ב נו:) עה"פ ועוצם עיניו מראות ברע, זה שאינו מסתכל וכו', אי איכא דרכא אחרינא רשע הוא, ופירש רשב"ם שם דהיינו אע"פ שאינו מסתכל, והוא מפני שטומאת המקום מביאה טומאה על האדם. ואצל חסידים אמרו, שכאשר יושבים יחדיו בחבורה ולאחד מהם עולה מחשבה לא טובה הרי זה פוגע בכלם, ואם במחשבה כך כ"ש בדור המבול שכל הבריאה נטמאה בפגם זה והשחית כל בשר את דרכו, אפילו בעלי חיים ואפילו דומם, הרי"ו פגע גם בנח איש צדיק בהיותו שרוי בסביבה שכל כולה טמאה, וע"כ היתה הגזרה גם עליו. וגם זה התורה מלמדת לנו בפרשה זו, שנת איש צדיק תמים שלא פגם כלום ואפילו בדורותיו היה צדיק תמים, עכ"ו היה צריך לעבור ויזכור, כי מחמת טומאת הדור נהיה בו איזה פגם.

5 מכת ה"שעיר" ורח והופיע לו גם בעינים אלו, שהוא זורח כולו ומוסיף והולך ואור. כי מצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה, חוט השערה שאדם מופקר בו מביאו לחורבן מוחלט עד חרמה, וכמו שכל החורבן הנורא, הכל התחיל מויראו בני האלהים, מפגם ההסתכלות, מזה הגיעו עד קץ כל בשר בא לפני, שבאה אנדרלמוסיה והורגת הטובים והרעים. ויש להוסיף דענין זה שהצה"ר כותת את האדם משעיר, מחוט השערה, עד חרמה, קאי במיוחד על הפגם של הסתכלות, שנדמה לאדם שזה כחוט השערה שמה עשה בזה, אך מזה נופל עד חרמה, שמפגם זה הגיעו עד למבול. וכמ"כ זרח משעיר למו, שנת מצא חן בעיני ה' ע"י קדושת העינים, וממשהו כחוט השערה שיהודי עושה את רצון ה' בתכלית הריהו מתחיל לזרוח ולהאיר ומוסיף והולך אור והתורה הק' כתבה כל זאת ללמדנו דרך ה', כדאיתא בזה"ק (ח"ג קנב.) שאוי לאינון טפשין שאומרים שהתורה היא רק סיפורים בעלמא, שהסבור כן אינו מבין כלל מהי התורה הק', שבכל דבר היא מלמדת לנו אורחות חיים. ובפרשה זו הלימוד ליהודי כי בכל אלו הדברים ההתחלה היא מ"שעיר", וזה מביאו לבסוף עד חרמה, ולאידך, זרח משעיר למו הופיע מהר פארן, הופעה היא למעלה מזריחה, ע"י זרח משעיר הופיע מהר, שאפילו ענינים שנדמים לו כהר הריהו מבקיע את כולם.

והנה איתא במדרש (ב"ר כט, א) עה"פ כי נחמתי כי עשיתם ונת מצא חן בעיני ה', כי נחמתי כי

4 כיום בזמן הזה איה הקדושה, איך ימשיך יהודי קדושה, התשובה היא בעינים על הדרך, ע"י שומר את עיניו כדרך ה'. מזה היא תחלת הקדושה, שאם יהודי שומר את עיניו והעין אינה רואה הרי הלב אינו חומד וכלי המעשה אינם גומרים. וזהו פ"י ונת מצא חן בעיני ה', שקידש את עיניו להיות עיני ה', שהיה צדיק תמים ולא פגם כלום בעיניו, וע"י ניצול מהמבול, שכנגד הפגם של דור המבול שהתחיל מהעינים, היתה תחלת הקדושה של נח מקדושת העינים, ונת מצא חן בעיני ה', וממנו שבה ונבנתה הבריאה מחדש.

והנה התורה הק' היא נצחית ומלמדת לנו אורחות חיים. והאריכה התורה כ"כ בפרשת המבול ללמדנו למה עלול אדם להגיע מדברים 'שנראים בעיניו כדברים פועמים ואינו חש להם, שהרי"ו מביאו עד לחורבן כזה שקץ כל בשר בא לפני. והוא כמאמר מרן אדמו"ר בב"א ז"ע, שפ"א אמר עה"פ (דברים א) ויכתו אתכם בשעיר עד חרמה, משהו אחד כחוט השערה שאדם מופקר בו, הרי"ו מביאו עד חרמה. ופעם אחרת אמר עה"פ (שם לג) זרח משעיר, ע"ד מאחז"ל (סוכה גב.) רשעים נדמה להם כחוט השערה צדיקים נדמה להם כהר, זרח משעיר, ממשוה אחד כחוט השערה, מדבר אחד שיהודי לוקח לעצמו שבו הוא זוהר ונשמר, ממנו הוא מתחיל לזרוח ולהאיר. וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן, מכה זה הוא זוכה להופעה אפילו בעינים שנדמה להם כהר, עינים שקשה לו ביותר להגיע אליהם כהר, הרי

צדיק תמים היה בדורותיו

אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה בדורותיו את האלקים התהלך נח וברש"י בשם חו"ל (סנהדרין קט.) יש מרבותינו דורשים אותו לשבח, כ"ש שאלו היה בדור צדיקים היה צדיק יותר. ויש שדורשים אותו לגנאי, לפי דורו היה צדיק, ואילו היה בדורו של אברהם לא נחשב לכלום. והקושיא ידועה דאם אפשר לדרוש על נח איש צדיק לשבח מדוע דורשים אותו לגנאי. ובידור, הרי התורה מעידה על נח שהיה צדיק תמים, היינו צדיק בתכלית השלמות, ואיך יתכן לדורשו לגנאי, ולומר שאלו היה בדורו של אברהם לא היה נחשב לכלום, בעוד שהתורה מעידה עליו שהיה צדיק תמים. ובעצם הענין צריך להבין לשם מה הוסיפה התורה בכלל את ההגשה של בדורותיו, וכן כמד"כ להלן כי אותן ראיתי צדיק לפני בדור הזה, בין אם הוא לשבח ובין אם לגנאי, דלצורך פרשת המבול די באומר נח איש צדיק תמים וע"כ ניצל ממי המבול. וכן צ"ב אומרו את האלקים התהלך נח, שפירש"י: ובאברהם הוא אומר אשר התהלכתי לפניו, נח היה צדיק סעד לתומכו אבל אברהם היה מתחזק ומהלך בצדקו מאליו. שגם בזה צ"ל לשם מה כתבה זאת התורה"ק כאן, שהרי במה שנוגע לפרשה היה די באומר נח היה צדיק תמים, ולפיכך זכה להינצל ממי המבול ושעל ידו יבנה העולם מחדש. עוד יש לבאר מדוע בנה נאמר בשם אלקים, את האלקים התהלך נח ואילו באברהם כתיב ה' אשר התהלכתי לפניו, שם הוי"ה שם החסד.

וכמו בעבודת האדם הפרטי, כך גם בכללות הדורות מבריא העולם פקודא קדמא דא יראת ה'. תפקיד ויעוד הדורות הראשונים לפני עולם התיקון, קודם שבא אברהם אבינו אשר ממנו הוחל עולם התיקון, היה יראת ה'. ורק אחר שנבנה יסוד בריא של יראת ה' יכול היה להתחיל להיבנות הבנין של עולם התיקון ע"י אברהם אבינו שמדתו מדת אהבה. ואם איתא (יסוד"ע ח"ד פ"א, ב) מהאר"י הק' שכל יום מיום בריאת העולם יש לו יעוד מיוחד, וכן לכל אדם ואדם יש יעוד מיוחד, כ"ש שלכל דור ודור יש יעוד מיוחד שלמענו נברא דור זה. ותכלית דורותיו של נח, הדורות שקדמו לעולם התיקון, היה יראת ה', שזה פקודא קדמא. וזו היתה עבודתו של נח איש צדיק תמים, שעבד להשי"ת במדת היראה, ובוה מילא בתכלית השלמות את רצון ה' מדורותיו, הדורות שקודם התיקון שיעודם היה לבנות יסוד בריא לעולם התיקון ע"י פקודא קדמא דא יראת ה'. ולכן מזכירה התורה"ק שנה איש צדיק תמים היה בדורותיו, שפ"י צדיק תמים שהגיע לתכלית השלמות, שמילא בתכלית השלמות את היעוד של דורותיו, עי"ז שאת האלקים התהלך נח, אלוקים הוא מדת הגבורה והיראה, התהלך נח פי' שכל הליכות חייו היו עם השי"ת בבחי' שויתי ה' לנגדי תמיד, וכל' הרמ"א הנוכח, דכשישים האדם אל לבו שהמלך הגדול הקב"ה אשר מלא כל הארץ כבודו עומד עליו ורואה במעשיו מיד יגיע אליו היראה והפחד, ובכחי' זו היה נח את האלקים התהלך נח. ונח שעבד להשי"ת במדת היראה הרי בזה קיים את תכלית רצון ה' מדורותיו, ואדרבה, אילו היה עוסק באהבת ה' לא היה ממלא את יעודו עלי אדמות של אותו הדור, ולכן זכה שעל ידו נבנה העולם אחרי המבול מחדש.

ויל"ב הענין, דהנה ביסודי עבודת ה' יש את ב' הדרכים, אהבת ה' ויראת ה', וכמרומז בבראשית ברא א', בראשית - ב' ראשית, היינו ב' היסודות אהבה ויראה, וכדאיתא בהקדמת הוזה"ק (ח"א יא:): פקודא קדמא דא יראת ה' פקודא תניינא דא אהבת ה'. ולהבין ענין פקודא קדמא דא יראת ה' אף דאהבה גבוהה יותר מיראה, י"ל עד"מ לבנין בית גדול, שראשית כל צריך לבנות לו יסוד בריא, ורק אחר שמניחים יסוד חזק ניתן לבנות עליו בנין גדול שלא יתרועע ויפול. עי"ז בעבודת האדם, שבאדם יש כח הרע, כמד"כ כי יצר לב האדם רע מנעוריו, ועקירת הרע הוא יסוד החיים בעבודת ה', וכל זמן שאינו מוכן את יצר לב האדם הרע אינו יכול להגיע לאהבת ה' ודבקות בה' שהיא תכלית כל התורה כולה. והעצה לעקירת כח הרע הזה היא פקודא קדמא דא יראת ה', ראשית חכמה לעורר יראה פשוטה דאית דין ואית דיין ושהבורא יתברך שמו יודע כל מעשי בני אדם וכל מחשבותם, וכלשון המו"נ שמביא הרמ"א בריש השו"ע: כשישים האדם אל לבו שהמלך הגדול הקב"ה אשר מלא כל הארץ כבודו עומד עליו ורואה במעשיו מיד יגיע אליו היראה. רק עי"ז אפשר לזכך את יצר לב האדם הרע מנעוריו, ואחר שבונה את היסוד מיראה פשוטה יכול אח"כ לעלות גבוה מעל גבוה לבנות את הבנין של אהבת ה' ודבקות בה' תכלית כל התורה כולה. אבל אם אין יסוד א"א לבנות בנין שא"א להגיע לאהבת ה' בלי היסוד של פקודא קדמא דא יראת ה'.

וזה ענין הדורשין לשבח ולגנאי, שמוסב על דרך העבודה של נח שהיתה כאמור במדת היראה בלבד, שבאמת במדת היראה היה צדיק תמים במדרגה הגבוהה ביותר. אכן אילו היה בדורו של אברהם שעבודתו במדת אהבה כמד"כ אברהם אהבי, לא היה נחשב, שאמנם פקודא קדמא דא יראת ה' אך כשמגיעים אח"כ למדת אהבה שוב אין מדת היראה נחשבת לעומתה לכלום. וזהו מה דבנת נזכר את האלקים התהלך נח, ואילו באברהם כתיב שם הוי"ה שם החסד, ה' אשר התהלכתי לפניו וגו', שזה כאמור החילוק בין דרך העבודה של אברהם שהיא מדת האהבה לדרך העבודה של נח ביראה. ומה"ש מצינו שאברהם אבינו פעל על בני דורו, כדאיתא (בר"ר פד, ב) שהיה מגייר גרים, ואילו בנח לא מצינו ענין זה, מפני שמדת היראה היא מדת הצמצום, ואין בה התפשטות, ואילו במדת אהבה יש כח התפשטות, ע"כ אצל אברהם היתה התפשטות מדת אהבה להכניס עוד מבני דורו תחת כנפי השכינה, משא"כ נח שמדתו יראה לא היתה אצלו בחי' התפשטות.

והנה התורה"ק היא נצחית, ופרשה זו של נח איש צדיק תמים היה בדורותיו, שהגיע לתכלית השלמות של תפקיד דורותיו, ללמדנו באה שלכל דור יש עבודה מיוחדת וכן לכל אדם לפי תכונת נפשו ובכל יום, וכל אחד צריך לבחון את תפקידו לפי היום ולפי המצב שבו הוא נמצא, והתנאים שמסביבו. והיסוד לכל הוא ראשית חכמה יראת ה', וכן מדי יום ביומו צריך להתחיל בהנחת היסוד של יראת ה', וכ"ש במצבים מיוחדים שרק בכח יראת ה' שייך לעמוד בהם.

ויש להוסיף בזה עוד דהנה דורו של נח היה דור מושחת כ"כ שמעולם לא היה כמוהו, וכמד"כ כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ, כמו שפירש"י שאפילו בהמה חיה ועוף נזקקים לשאיגן מינן, כ"כ גדולה היתה השפעת הטומאה שירדה לעולם, וכאשר יורדת טומאה כזו אין עצה רק ע"י יראת ה' דאית דין ואית דיין, שרק בדרך של יראת ה' היה שייך להכניע את הטומאה והוזהמא שהיו בעולם באותו הדור. וכמאמר מרן אדמו"ר בב"א זי"ע עה"פ (משלי לא) אשה יראת ה' וגו', הדרך להתגבר על תאות אשה היא רק ע"י יראת ה', משא"כ אם ילך בדרך של אהבה עלול עוד ח"ו שיפול הגופל ממנו באהבות נפולות, וכ"ש בדור מושחת שכזה שהטומאה וההשחתה רבו בו ביותר, הדרך היא רק ע"י יראת ה'. וכמאמר מרן אדמו"ר בד"ש זי"ע על מד"כ (בראשית מח) וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה, מ"י אל"ה אותיות אלקיים, שיעקב אבינו ראה שבני יוסף עובדים להשי"ת במדת אלקים מדת היראה, ויאמר מי אלה, כלומר מדוע הם עובדים להשי"ת רק במדת היראה, מדוע אינם עובדים גם במדת אהבה. ויאמר בני הם אשר נתן לי א' בזה, כלומר במצרים ערות הארץ שהיא ארץ טמאה מאד, וע"כ בהכרח לעבוד להשי"ת רק במדת היראה, כי כנגד טומאה כזו א"א להתגבר אלא בכח יראת ה'. וזהו פי' הנאמר כאן נח איש צדיק תמים היה בדורותיו, שנה היה בדורות טמאים כ"כ שרבה בהם הוזהמא, ע"כ את "האלקים" התהלך נח, שהיו צריכים אז להחזיק במדת היראה, ובמדה

12

11

10

20

20

14

נח השייך לכאור"א. א. כראיתא בזה"ק (תקו"ז נד):
שנה מרומו על ש"ק, דבהאי יומא גייתא לעילאי
ונייחא לתתאי (וח"ג צד), ובבית אברהם איתא בשם
הרה"ק מלובלין וי"ע על מאה"כ ונח מצא חן בעיני
ה', שמקודם כתיב את כל העבירות התמורים שהיו
באותו הדור, כי רבה רעת האדם ותשחת הארץ לפני
הא', ואח"כ כתיב ונח מצא חן בעיני ה', שהוא
ע"פ דברי הוזה"ק שנת הוא שבת, שע"ז מצא חן
בעיני ה', והיינו שע"י הש"ק בכוחו של יהודי
להיחלק מכל ענינים אלו. וכמאחז"ל שכל השומר
שבת כהלכתה אפי' עבד ע"ז כדור אגוש מוחלין
לו, שכח הש"ק מגין על יהודי אף במצבים הגרועים
כיותר. ש"ק היא בבחי' תיבת נח המגינה ממי המבול,
וכד"א שבת קודש נפשות ישראל בצל כנפיך יחטיון,
שהש"ק הוא תיבת נח אשר בצל כנפיך יחטיון.
ובכחה ניצול יהודי מכל המצבים אף מאלו שהם
בבחי' דור המבול. והביאור בזה כי ש"ק היא מקור
הדבקות בין ישראל להש"ת, בבחי' דירה
בתחתונים, שרצונו ית' שתהיה לו דירה בתחתונים
פינה שהורה בה יוכל יהודי להתרומם אפילו עבד
ע"ז כדור אגוש, אפילו אם הוא כדור המבול וכדור
אגוש. וזהו כח הש"ק.

עוד י"ל שענין תיבת נח מרומו על התוה"ק,
שלאחר שנתן הקב"ה את התורה יש כבר כח שמירה
ליהודי, כמאחז"ל (קדושין ל): בראתי יצר הרע
בראתי לו תורה תבלין, שהתורה היא כח השמירה
מהשחיתות של דור המבול. אבל עסק התורה צ"ל
באותו אופן של החטא, שאם עשה את החטא ברתוה
גם התורה צריכה להיות כהתלהבות וריתתא
דקדושה. ובתיבת נח היו תחתיים שניים ושלישיים,
ומרומו כנגד ג' תקופות בחיי האדם, השנים
הצעירות, השנים האמצעיות ושנות הוקנה, שבכל
תקופה יש יצרים שונים, בשנים הצעירות יש היצרים
השייכים לשנים אלו, ובשנים האמצעיות האדם עומד
במלחמה בשתי חזיתות חזית התאוות וחזית הטרדות,
ובשנים המבוגרות יש יצרים אחרים, וכן הדעת
והשכל משתנים מתקופה לתקופה, ותמיד התיקון
הוא בכח התורה, שזו העצה לעמוד בכל התקופות
בבחי' תיבת נח המגינה על יהודי בתחתיים שניים
ושלישיים, שתהיה פינה שהורה השמורה מכל
השחיתות שם יתרומם יהודי להש"ת. וכמד"א
בווה"ק (זו"ח נח כג) דאי כנישתא חדא יתערון
בתשובה מיר בן דוד בא, שזוהו ענין תיבת נח,
להגביל מקום לקדושה לעצור את התפשטות הטומאה
שלא תוכל להכנס שם, וזה ע"י כח התורה שבראתי
יצר הרע בראתי לו תורה תבלין.

וכדברי שמואל איתא בשם התולדות י"י
שתיכור יראי ה' גם יחד באחדות הוא בחי' תיבת
נח, שזה הוי שמירה ליהודי מכל רע בכל המצבים.
ויש לבאר ע"ד שמבאר בדרשות הר"ן את ענין
דור הפלגה (עי' להלן בענין דור הפלגה), דכאשר
מתאחדים יחד אנשים בעלי תכונה טובה נולד
מאחדותם דברים טובים, אף אם לא יעשו דבר, עצם
התאחדות בעלי תכונה טובה מגבירה את כח הטוב,
ולהיפך בהתאחד בעלי תכונה רעה עצם אחדותם
תוליד רע. וזוהו מבאר ענין דור הפלגה, שראה
הקב"ה יודע תעלומות שזו התאחדות של בעלי
תכונה רעה ועלולה לצאת מהם השחיתה גוראה על
כל הבריאה, לכך הפיצם על פני כל הארץ. וזוהו
י"ל ג"כ ענין התיבה, שבה התכנסו יחד כל הטוהרים
למקום אחד וכת האחדות הציל אותם. שזוהו הכח
המחויק איש יהודי. והתורה מלמדת לנו בזה איך
קם ונבנה עולם חדש מתוך דור המבול, בכח האחדות
של תיבת נח. וע"כ התגברות היצה"ר חוקק מאד
בענין זה, שיצר לב האדם רע ומתגבר מאד לבטל
את האחדות, כי כח ההצלה הוא בהתחברות של
יהודים יראי שמים בעלי תכונה טובה. ואיתא
שאברהם אבינו פגע בשם בן נח ושאלו היאך ניצלתם

18 ובוהו יבואר גם כח התורה להיות בבחי' תיבת
נח, כי בתורה ישנו הכח של ישוב הדעת, וכמאחז"ל
(שבת פח). תנאי התנה הקב"ה עם מעשה בראשית
אם מקבלין ישראל את התורה מוטב ואם לאו אחזיר
את העולם לתוהו ובוהו, התורה היא הכח שלא יתוור
העולם לתוהו ובוהו, וכמ"כ בעולם הפרטי בכחה
לעקור את התוהו ובוהו, כי התוה"ק גונתנת ביהודי
את הכח של ישוב הדעת שהוא היפך לבלבל הדעת.
וע"כ התורה היא תיקון לפגמי דור המבול הבאים
מחמת לבלבל הדעת. וזה היה כחו של נח, כמאחז"ל
במדרש שנה למד תורה, ובמדרש שוח"ט איתא
(מומור א), אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים
וגו' מדבר בנח איש צדיק שלא הלך בעצת שלשה
דורות דור אגוש ודור המבול ודור הפלגה, על דעתיה
דר"י דאמר בעצת רשעים זה דור אגוש, ובדרך
חטאים דור המבול, ובמושב לצים זה דור הפלגה
שהיו כולם ליצינים, כי אם בתורת ה' הפצו. והיינו
שע"י כח התורה שהיה לו לנח אשר בתורתו יהגה
יומם ולילה, ע"ז ניצול מג' הדורות המושחתים
שבתורה, כיון שכח התורה הוא בבחי' תיבת נח
השומרת ומגינה מכל הפגעים.
וכמ"כ הוא בתורה,
כמשאחז"ל (אבות ו) כך דרכה של תורה פת במלח
תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וחי
צער תחיה ובתורה אתה עמל, אם אתה עושה כן
אשריך וטוב לך, אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם
הבא, ומקשים בזה מהו אשריך בעוה"ז, וכי איז
אושר יש בחיים שכאלו. אלא הפי' שעמלי התורד
להם יש את האושר האמיתי, שמתגלה אליהם האור
הגנוז שבתורה, שהוא התענוג הגדול ביותר מכ
תענוגי עוה"ז, וזהו פי' אשריך בעוה"ז, שכבר כאן
בעוה"ז זוכים הם לתענוג האמיתי, מעין עולם הבא.
וע"כ הש"ק והתורה הם תכלית הבריאה, כיון שעל
ידיהם זוכה יהודי להרגיש בנועם אור הגנוז, שזוהו
תכלית הבריאה להיטיב לברואיו. וזוהי משמעותה
הפנימית של תיבת נח ותקונו של יהודי, כאשר
בא אל תכליתו, בעת יזכה וירגיש בקרבו את האור
הגנוז בבחי' או תתענג על ה'.

16 מתרון אף הגדול הזה, והשיבו בזכות שעסקנו בחסד,
ומהשאלה איך ניצלתם חוינו דבוה שהיה צדיק תמים
עדיין לא היה די להינצל, רק בכח מדת החסד ואהבה
המעוררת חסדים. וזאת עלינו ללמוד שאין כוחנו
אלא בכח אחדותם של ישראל. ופילוג הוא עצת
היצר הקשה ביותר. וזה הכח של תיבת נח בכל
דור ודור, שאין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו,
ויש ליהודי תיבת נח שהיא שמירה עבורו בכל
המצבים שנמצא. וע"כ אצל חסידים העמידו ליסוד
חשוב כ"כ את ענין החבורה המקושרים כאחד בלב
אחד כאיש אחד, שהיא שמירה ליהודי בכל הענינים.
וי"ל בעוד אופן הענין שעלינו ללמוד מפרשת
תיבת נח, שהתוה"ק שהיא תורת חיים מורה לכל
יחיד ויחיד אורחות חיים, שכאשר נופל למצב בבחי'
דור המבול שבו נשחיתה הארץ לפני האלקים,
שמתבונן בעצמו כי טבע בשאל תחתית והוא מושחת
בכל מהותו, שהשחיתה מקיפה את כל עולמו הקטן,
וכמ"כ בכללות עם ישראל ישנם מצבים שפלים
ויחודים מאד. העצה או היא עשה לך תיבה,
שהמשמעות בזה כמאמר מרן אדמו"ר בב"א זי"ע
ע"פ עוד מעט ואין רשע, שבכל יהודי ישנו עוד
מעט שאינו רשע, והיינו שבכל יהודי יש קוסטא
דחיותא שמכח הקוסטא דחיותא יכול הוא לתוור
ולבנות שוב את עולמו הרוחני, וזהו חסד השי"ת
מה שנטע ביהודי ניצוץ א' ממעל שממנו יש לו
כחות עילאיים, וכמה שהוא מגושם בכחו להתעלות
מכח הניצוץ א' ממעל שבקרבו. וזהו בחי' תיבת
נח, שהניצוץ הזה, המעט שבו אין רשע, הוא בחי'
תיבת נח המצלת מדור המבול. וזהו ענין חסיד לדבר
באחד, שיש לו ענין אחד שעליו הוא שומר אף בכל
המצבים הגרועים ביותר וממנו אינו נסוג, והפרט
ההוא הוא אצלו בבחי' תיבת נח המצילתו מכל
המצבים היחודים ביותר. והוא ע"מ למי שטובע
בים שדף של ספינה נודמן לו וניצול, וכמ"כ כאשר
יש ליהודי פרט אחד שעליו הוא שומר בכל הכחות
בכל המצבים, ע"י זה הוא ניצול מכל המצבים הגרועים
ביותר. וכדברי המדרש סוף פר' שלח, משל לאחד